

Handelsministerens Fremsættelsestale havde ment at ville tage til de to Lovforslag: at de behandlede under eet og i samme Udvalg. Det lykkedes, som bekendt, ikke; Skylden var ikke mit Partis. Jeg skal derom blot sige, at det sikkert ikke har fremmet Sagen, at man ved første Behandling satte igennem at faa disse to nærbeslægtede Lovforslag behandlet i to forskellige Udvalg.

Jeg maa dernæst paa mit Partis Vegne anerkende den Imødekommen, som er vist os fra anden Side ved Indførelsen af lempeligere Bestemmelser overfor Sparekasserne, idet vistnok de fleste af de af den ærede Ordfører (Andreasen) omtalte Ændringsforslag, som tager Sigte paa at gøre Arbejdsvilkaarene for Sparekasserne gunstigere, er stillede fra vor Side. Vi havde ønsket at gaa videre, og navnlig havde vi ønsket at opretholde Folketingets tidligere Standpunkt med Hensyn til Stempelfrihed overfor Kontrabøger, et Spørgsmaal, jeg for øvrigt ikke skal komme ind paa, da det er debatteret tidligere, ogsaa ved første Behandling; jeg vil blot sige, at Fler-tallet indenfor Venstre havde ønsket at opretholde det og har anset det for stemmende med Sparekassernes Væsen, Karakter og hele Arbejdsmaade og ogsaa med Bankernes som værende Aktieselskaber, men det har ikke været muligt at faa den Tilslutning til disse Forslags Gennemførelse, som var fornøden for at opretholde denne Synsmaade. Der var af os stillet Ændringsforslag i saa Henseende, men det mødte ikke Tilslutning hverken fra Socialdemokraterne eller de Radikale; Højre har jo altid været imod det. Vi stillede da Forslag om at tage Sparekasse- og Bankkommissionens Renteraad — den ærede Ordfører erindrer maaske, at han ved første Behandling lyste efter dette —, men heller ikke det mødte Tilslutning. Derfor har vi, som sagt, ikke stillet disse principale Ændringsforslag, men har erkendt, at der laa nogen Imødekommen af vor Opfattelse i det Ændringsforslag, som er stillet med Hensyn til den Maksimalrente, gældende for Banker og Sparekasser, som staar nævnt i Ændringsforslag Nr. 1 til Sparekasselovforslaget. Dette Ændringsforslag er imidlertid omtalt af Ordføreren, og jeg skal derfor ikke komme ind derpaa.

Det første Ændringsforslag til Sparekasselovforslaget, som er stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører, er Ændringsforslag under Nr. 7 til § 3. Det gaar ud paa at gøre det praktisk muligt for Spare-

kasserne at benytte det saa almindelig kendte Omsætningsmiddel: Checks. Jeg ved meget vel fra Lovforslagets første Behandling, at den højtærede Handelsminister vil hævde, at de paagældende Bestemmelser har samme Ordlyd i Sparekasse- og Banklovforslaget; og at det derfor er tilladt Sparekasserne at benytte Checks i samme Grad, som det er tilladt Bankerne, men jeg vil overfor denne Betragtning gentage, hvad jeg sagde ved første Behandling, at Opfattelsen ude i Landet er, at naar man benytter en Sparekasse til Indskud, er det en Selvfølge, at man faar en Kontrabog; naar derfor Checks er forbudt i Forbindelse med Kontrabøger, betyder det — det hævder vi fra vor Side — i Praksis, at Benyttelsen af Checks er umuliggjort i Sparekassernes Omsætning. Dette beklager vi, og hvis den højtærede Minister vilde have været med til at opretholde denne Ret, ved at der gives Kontrabøgerne den Paategning, de i saa Fald maatte have, idet de selvfølgelig ikke kan tjene som Bevismiddel mod Sparekassen, naar deres Summer ikke stemmer med Sparekassens Bøger, vilde vi have tiltraadt et Ændringsforslag i saa Henseende. Det har man imidlertid ikke villet, og derfor har vi indskrænket os til at foreslaa, at de to Linier udgaar, saa er det altsaa ikke forbudt.

Ved Ændringsforslaget under Nr. 7 tilsigter vi yderligere, at det ikke udtrykkeligt bliver forbudt uden Kontrabogs Forelæggelse at udbetale et Beløb til en Mand, som man ved har Penge indestaaende i Sparekassen, som man kender, og som man kan finde i Bøgerne, naar han ved Beløbets Modtagelse giver fornøden Kvittering. Vi ønsker selvfølgelig ikke at fastslaa som almindelig Regel, at Sparekasserne sædvanligvis skal udbetale Penge uden Kontrabogs Forelæggelse, men da den nuværende Tilstand saa vidt os bekendt aldrig har afstedkommet nogen Ulempe, ser vi ikke Nødvendigheden af nu at gribe ind og fastslaa i en Lovbestemmelse et Forbud imod, at Sparekassernes Personale udbetaler Penge til en Mand, som har glemt sin Kontrabog, men som i øvrigt er Sparekassens Personale bekendt, og om hvem dette ved, at han har Penge indestaaende i Sparekassen. Det er disse Hovedbetragtninger, som ligger til

Rettelse.

Sp. 5562, L. 18 f. o.: „tilsendt os“ læs: tiltraadt.